

Ιεροσολύμων Θεόφιλος: “Να εορτάσουμε τα Χριστούγεννα μιμούμενοι τον Άγιο Νικόλαο” (ΦΩΤΟ+ΒΙΝΤΕΟ)

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Κάλεσμα να εορτάσουμε τα Χριστούγεννα μιμούμενοι την βιοτή του Αγίου Νικολάου του Θαυματουργού, Αρχιεπισκόπου Μύρων της Λυκίας, έκανε ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος από τον εν Μπετζάλλα Ιερό Ναό που φέρει το όνομα του Αγίου, η μνήμη του οποίου, κατά το Ιουλιανό ημερολόγιο, τιμήθηκε εχθές, Πέμπτη 6/19 Δεκεμβρίου.

“Ο θεσπέσιος Νικόλαος διεκρίθη ως «είκών πραότητος», ακούων εις τό

παράγγελμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ”, τόνισε κατά την ομιλία του στη Θεία Λειτουργία ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων. “Τό «ξένον καί παράδοξον» τοῦτο μυστήριον, ἀγαπητοί μου, ἐγένετο διὰ τήν σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. Διό καί ἡμεῖς καλούμεθα νά ἐορτάσωμεν τά Χριστούγεννα, μιμούμενοι τόν Ὅσιον Πατέρα ἡμῶν Νικόλαον, ὁ ὁποῖος τήν ψυχήν καί τήν καρδίαν αὐτοῦ μετέβαλεν εἰς φάτνην, ἔνθα «ἀνεκλίθη ὁ ἀχώρητος Χριστός»”, ανέφερε ο Προκαθήμενος της Σιωνίτιδος Εκκλησίας με αφορμή την επικείμενη Δεσποτική Εορτή των Χριστουγέννων.

Ο Μακαριώτατος ευχήθηκε ἀπό την Μπετζάλλα νά εορτάσουμε ευλογημένα καί ειρηνικά Χριστούγεννα.

Αναλυτικά το ανακοινωθέν της Αρχιεπισκοπῆς:

Τήν Πέμπτην, 6ην/19ην Δεκεμβρίου 2024, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτή τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Νικολάου Ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ.

Κατά τήν ἐορτήν αὐτήν ἡ Ἐκκλησία ἀναμνησκειται ὅτι ὁ ἅγιος Νικόλαος ἔζησεν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ἔλαβε μέρος εἰς τήν Α΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον τό 325, ὑπερησπίσθη τό ὁμοούσιον τοῦ Υἱοῦ πρός τόν Πατέρα καί ἐκοιμήθη περί τό 330 μ. Χ.

Ὡς ψάλλει ἡ Ἐκκλησία εἰς τό Κοντάκιον αὐτοῦ «ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια ἀνέδειξεν αὐτόν κανόνα πίστεως καί εἰκόνα πραότητος», ὁ ὁποῖος «ἐκτήσατο τῇ ταπεινώσει τά ὑψηλά καί τῇ πτωχείᾳ τά πλούσια». Διὰ τῆς θαυματουργικῆς δυνάμεως αὐτοῦ διέσωσε «τούς ἀθώους ἐκ τοῦ θανάτου» καί πολλούς κινδυνεύοντας εἰς τήν θάλασσαν, διό καί τιμᾶται ὡς προστάτης τῶν ναυτικῶν.

Ἡ ἐορτή αὐτοῦ ἐωρτάσθη:

Α'. Εἰς τόν ἐν Μπετζάλλα Ἱερόν Ναόν αὐτοῦ διὰ πολλῶν ἐκδηλώσεων εὐλαβείας καί σεβασμοῦ, κυρίως δέ διὰ θείας Λειτουργίας, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τῶν ἐφημερίων π. Γιοῦσεφ, π. Ἡλία καί π. Παύλου καί τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Σιλουανοῦ, τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας Ἀρχιμανδρίτου π. Βασιανοῦ συμμετέχοντος ἐν εὐλαβείᾳ πολλοῦ λαοῦ, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελοσοπούλου.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Κανόνα πίστεως καί εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας Διδάσκαλον, ἀνέδειξέ σε τῇ ποίμνῃ σου, ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκτήσω τῇ ταπεινώσει τά ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τά πλούσια, Πάτερ Ἱεράρχα Νικόλαε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἐπωνύμῳ ἱερῷ τούτῳ Ναῶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἵνα εορτίως τιμήσωμεν τήν πανίερον μνήμην αὐτοῦ.

Ὁ Πατήρ ἡμῶν Ἱεράρχης Νικόλαος, ὁ ὁποῖος ἤκμασε ἐπὶ τοῦ εὐσεβοῦς αὐτοκράτορος τῶν Ρωμαίων Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου· καί ὑπῆρξεν εἰς τῶν 318 ἁγίων Πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐν ἔτει 325, διακρίνεται μεταξύ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας οὐχί διὰ τό συγγραφικόν αὐτοῦ ἔργον, ἀλλὰ διὰ τὰ θαύματα αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα ἐποίει τῇ δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «...τό εὐαγγέλιον ἡμῶν οὐκ ἐγενήθη εἰς ὑμᾶς ἐν λόγῳ μόνον, ἀλλὰ καί ἐν δυνάμει καί ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ», (Α' Θεσ. 1,5). Προσέτι δέ κατέστη μέγας Ἱεράρχης, τούτέστιν ἀληθῆς ποιμενάρχης ἀκολουθῶν τόν Ἀρχιεπίσκοπον Χριστόν, τόν λέγοντα: «Ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ὁ ποιμὴν ὁ καλός τήν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων», (Ἰωάν. 10,11).

Κατὰ τόν ὕμνωδόν τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Πατήρ ἡμῶν Νικόλαος εἶχε τὰ ἰδιαίτερα γνωρίσματα, τὰ ὁποῖα συνιστοῦν τόν καλόν Ποιμένα. Οὗτος ἀνεδείχθη «κανὼν πίστεως», «εἰκὼν πραότητος» καί «ἐγκρατείας διδάσκαλος». Ἀνεδείχθη ὁ ἅγιος Νικόλαος «κανὼν πίστεως», διότι οὗτος ἐφύλασσε τήν παρακαταθήκην, τούτέστιν τήν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου, τήν ὁποίαν οἱ ἔγκριτοι καί ἅγιοι 318 Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας διετύπωσαν μετ' ἀκριβείας καί περιεχαράκωσαν τῇ φωτιστικῇ δυνάμει καί ἐνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐν τῇ πρώτῃ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ ἐν Νικαίᾳ.

Ὁ θεσπέσιος Νικόλαος διεκρίθη ὡς «εἰκὼν πραότητος», ἀκούων εἰς τό παράγγελμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ: «ἄρατε τόν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς καί μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρᾶὸς εἰμι καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ καί εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν», (Ματθ. 11,29). Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ ἅγιος Πατήρ ἡμῶν ἐγένετο μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ ὑπακούων εἰς τοὺς λόγους Αὐτοῦ: «μάθετε, ὅτι πρᾶὸς εἰμι καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ», (Ματθ. 11,29).

Ἑρμηνεύων τόν λόγον τοῦτον τοῦ Κυρίου, ὁ Ζιγαβηνός λέγει: «Οὐκ εἶπε πρᾶος καί ταπεινός μόνον, ἀλλά ταπεινός τῇ καρδίᾳ, τοῦτέστι ταπεινός τῇ ψυχῇ, τῇ προαιρέσει. Καί τοῦτο, διότι κατὰ τόν μακάριον Παῦλον, ὁ καρπός τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια», (Γαλ. 5, 22-23).

Τοῦ καρποῦ τούτου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δηλονότι τῆς ἐγκρατείας, ἀνεδείχθη κοινωνός καί διδάσκαλος ὁ Ἐπίσκοπος Νικόλαος, ἐπικαλούμενος τό κήρυγμα τῶν θεηγόρων κορυφαίων Ἀποστόλων, τοῦ μέν Παύλου λέγοντος: «δεῖ γάρ τόν ἐπίσκοπον ... εἶναι ὅσιον, ἐγκρατῆ, ἀντεχόμενον τοῦ κατὰ τήν διδαχὴν τοῦ πιστοῦ λόγου»: [Πρέπει ὁ Ἐπίσκοπος νά εἶναι εὐσεβής, ἐγκρατής, νά κρατῇ καλὰ τόν ἀληθῆ καί ἀξιόπιστον λόγον τῆς ἀποστολικῆς διδαχῆς, διδασκαλίας] (Πρβλ. Τιτ. 1,7-8). Τοῦ δέ Πέτρου λέγοντος: «σπουδὴν πᾶσαν παρεισενέγκαντες ἐπιχορηγήσατε ἐν τῇ πίστει ὑμῶν τήν ἀρετὴν, ἐν δε τῇ ἀρετῇ τήν γνῶσιν, ἐν δε τῇ γνῶσει τήν ἐγκράτειαν», (Β' Πέτρ. 1, 5-6). [Συνεργασθῆτε μέ πᾶσαν δυνατὴν ἐπιμέλειαν καί προσθέσατε εἰς τήν πίστιν σας, τήν ἀρετὴν, εἰς δε τήν ἀρετὴν προσθέσατε τήν γνῶσιν τοῦ θεοῦ θελήματος· εἰς τήν γνῶσιν ταύτην προσθέσατε τήν ἐγκράτειαν, τοῦτέστιν τήν αὐτοκυριαρχίαν].

Πίστις, πραότης καί ἐγκράτεια εἶναι ἐκεῖνα τὰ γνωρίσματα, τὰ ὁποῖα ἐκόσμουσαν τόν Ἱεράρχην Νικόλαον ἀφ' ἑνός· καί ἀπετέλουν τό περιεχόμενον τῆς κατηχήσεως τοῦ Εὐαγγελικοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ἀφ' ἑτέρου. Ταῦτα εἶναι τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου

Πνεύματος. «Ἐκάστω δέ δίδοται ἡ φανέρωσις τοῦ Πνεύματος πρὸς τό συμφέρον». «Ὡ μὲν γάρ διὰ τοῦ Πνεύματος δίδοται λόγος σοφίας... ἐτέρω δέ πίστις ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι, ἄλλω δέ χαρίσματα ἰαμάτων ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι», (Α΄ Κορ. 12, 7-9) κηρύττει ὁ μακάριος Παῦλος.

Ἀξιοσημείωτον, ὅτι εἰς τὸν ταπεινὸν ἱεράρχην Νικόλαον ἐδόθη καὶ «τά χαρίσματα ἰαμάτων» (Α΄ Κορ. 12, 9), τοῦτέστιν τό χάρισμα τῆς θεραπείας τῶν ἀσθενῶν, διό καὶ προσέλαβε τὴν προσωφυμίαν τοῦ θαυματουργοῦ. Τοῦτο μαρτυρεῖ καὶ ὁ ὕμνωδός αὐτοῦ λέγων: «Παντοίων χαλεπῶν τε νοσημάτων, ἱατρός πανάριστος Πάτερ Νικόλαε, φανείς, τῆς ψυχῆς μου τὴν ἀσθένειαν, ἰασάμενος παράσχου εὐρωστίαν βοᾶν· Ὁ τῶν Πατέρων, Θεός εὐλογητός εἶ». Καί πάλιν ὁ ὕμνωδός ἀναφωνεῖ λέγων: «Μεγάλως σε ἐδόξασεν, ἐν θαύμασιν ὁ Κύριος, καὶ ζῶντα καὶ μετὰ τέλος, Νικόλαε ἱεράρχα· τίς γάρ ἐξ ὅλης πίστεως, μόνον ἐπεκαλέσατο, τό ἅγιόν σου ὄνομα, καὶ οὐκ εὐθύς εἰσηκούσθη, θερμόν προστάτην εὐρών σε;»

Σήμερον ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, μακαρίζει τὴν θείαν πολιτείαν, τοῦ τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ ἐλλαμφθέντος, Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Νικολάου, τοῦ παραγενομένου εἰς τούς Ἁγίους Τόπους καὶ δὴ εἰς τὴν ἀγιογραφικὴν πόλιν ὑμῶν, ἵνα προσκυνήσῃ τό Θεόδεγμον Σπήλαιον τῆς Γεννήσεως, δηλονότι τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, εἰς Βηθλεέμ. Ἔρχεται δέ εἰς τό ταπεινὸν τοῦτο σπήλαιον, διότι ἐν αὐτῷ ἔλαβε χώραν τό μέγα μυστήριον τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Θεοτόκου Μαρίας, ὡς λέγει ὁ ὕμνωδός: «Μυστήριον ξένον, ὁρῶ καὶ παράδοξον! οὐρανὸν τό

σπήλαιον· θρόνον Χερουβικόν, τήν Παρθένον· τήν φάτνην χωρίον· ἐν ᾧ ἀνεκλίθη ὁ ἀχώρητος, Χριστός ὁ Θεός· ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν».

Τό χωρίον, δηλαδή ὁ τόπος καί ὁ χῶρος τῆς ταπεινῆς φάτνης, ἡξιώθη νά φιλοξενήσῃ τήν Ὑπερευλογημένην Παρθένον Μαρίαν, ἡ ὁποία ἀνέκλινεν ἐν αὐτῇ τῇ φάτνῃ ὡς βρέφος τόν ἀχώρητον Θεόν. Ὁ Θεός κατά τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν «ἄυλος ὢν καί ἀπερίγραπτος ἐν τόπῳ οὐκ ἐστίν· αὐτός γάρ ἑαυτοῦ τόπος ἐστί, τά πάντα πληρῶν καί ὑπέρ τά πάντα ὢν καί αὐτός συνέχων τά πάντα». [Ὁ Θεός λοιπόν ὡς ἄυλος καί ἀπερίγραπτος, δέν βρίσκεται σέ τόπο· διότι ὁ ἴδιος εἶναι τόπος τοῦ Ἑαυτοῦ Του, ἐν ᾧ γεμίζει τά πάντα καί βρίσκεται πάνω ἀπό αὐτά καί ὁ ἴδιος τά συνέχει].

Τό «ξένον καί παράδοξον» τοῦτο μυστήριον, ἀγαπητοί μου, ἐγένετο διά τήν σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. Διό καί ἡμεῖς καλούμεθα νά ἐορτάσωμεν τά Χριστούγεννα, μιμούμενοι τόν Ὅσιον Πατέρα ἡμῶν Νικόλαον, ὁ ὁποῖος τήν ψυχήν καί τήν καρδίαν αὐτοῦ μετέβαλεν εἰς φάτνην, ἔνθα «ἀνεκλίθη ὁ ἀχώρητος Χριστός».

Ὁ δέ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος παραγγέλλει ἡμῖν λέγων: «...μή ἀγαπᾶτε τόν κόσμον μηδέ τά ἐν τῷ κόσμῳ· ἐάν τις ἀγαπᾷ τόν κόσμον, οὐκ ἔστιν ἡ ἀγάπη τοῦ πατρὸς ἐν αὐτῷ· ...ὁ κόσμος παράγεται καί ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ· ὁ δέ ποιῶν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ μένει εἰς τόν αἰῶνα».

Οὗτος εἶναι ὁ τρόπος διά νά δοξάσωμεν τήν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ καί οὗτος εἶναι ὁ τρόπος διά νά ἀπαντήσωμεν τόν ἐξ οὐρανῶν καταβάντα Χριστόν. Ἀμήν. Ἐτη πολλά καί εἰρηνικά καί εὐλογημένα Χριστούγεννα».

Τὴν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε λιτανεία καὶ παρετέθη δεξίωσις καὶ γεῦμα ὑπὸ τῆς Κοινότητος, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων καὶ πάλιν ὠμίλησεν ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

“Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, ψάλατε δὴ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ. Δότε δόξαν τῇ αἰνέσει αὐτοῦ», (Ψαλμ. 65, 1-2), ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Ἐντιμότητα κ. Πρόεδρε καὶ σεβαστά μέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς,

Ἅγιοι Πατέρες καὶ εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου, ἐκάλεσε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ ἀγιογραφικῇ καὶ ἱστορικῇ πόλει ὑμῶν, ἵνα ἀλαλάξωμεν τῷ Κυρίῳ ψάλλωμεν τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ καὶ αἰνοῦντες δῶμεν δόξαν Αὐτῷ. Οὗτος ἐξ ἄλλου εἶναι καὶ ὁ σκοπὸς τῶν ἐορτῶν, ἀφ’ ἐνός μὲν ὅπως ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία τιμήσῃ τὴν μνήμην τοῦ Κυρίου, τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ, ἀφ’ ἑτέρου δέ ὅπως προβάλῃ εἰς ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς τὰς ἀρετὰς αὐτῶν πρὸς μίμησιν, ὡς παραγγέλλει καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος λέγων: «τόν καλέσαντα ὑμᾶς ἅγιον καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε, διότι γέγραπαι· ἅγιοι γίνεσθε ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι», (Α’ Πέτρ. 1, 15-16/Λευιτ. 20,7).

Ὁ Θεὸς εἶναι ἀπείρως, ἀναλλοιώτως καὶ αἰωνίως Ἅγιος. Ἡμεῖς, ὄντες φύσει ἁμαρτωλοί, ὀφείλομεν νὰ ἀγωνιζώμεθα διὰ νὰ γίνωμεν χάριτι ἅγιοι, ἀκούοντες εἰς

τόν λόγον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, λαλοῦντος καί λέγοντος: «ἐγώ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μή περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τό φῶς τῆς ζωῆς», (Ἰωάν. 12, 46).

Καί «ἐγώ φῶς εἰς τόν κόσμον ἐλήλυθα, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ ἐν τῇ σκοτίᾳ μή μείνῃ», (Ἰωάν. 12, 46).

Αὐτό ἀκριβῶς «τό φῶς τῆς ζωῆς», «τό ἐλθόν εἰς τόν κόσμον», ἀνέτειλεν ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ, διό καί ἡμεῖς ὀφείλομεν ὡς Χριστιανοί, ἐφ' ὅσον ἔχομεν τό φῶς μεταξύ μας, ἵνα περιπατῶμεν ὑπό τήν ὁδηγίαν Του καί τόν φωτισμόν Του. «Περιπατεῖτε ἕως τό φῶς ἔχητε, ἵνα μή σκοτία ὑμᾶς καταλάβῃ», (Ἰωάν. 12, 35), λέγει Κύριος.

«Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, ἀδελφοί, ... μή συσχηματίζεσθαι τῷ αἰῶνι τούτῳ», τούτέστιν μη ἐξομοιώνεσθε πρός τόν τρόπον τῆς ζωῆς τῶν ὑλοφρόνων ἀνθρώπων τοῦ κόσμου τούτου, λέγει προτρεπτικῶς ὁ θεῖος Παῦλος, (Πρβλ. Ρωμ. 12, 1-2).

Ἡμεῖς ἀνυμνοῦμεν καί τιμῶμεν τόν Πατέρα ἡμῶν ἅγιον Νικόλαον, τόν γενόμενον μέγαν μύστην τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, διότι οὗτος, ὡς λέγει ὁ ὕμνωδός αὐτοῦ: «ῥῶφθη ὅλος καθάριστος, ἀκήρατος πνεύματι, Χριστῷ προσάγων θυσίαν ἁμωμον, τήν εἰλικρινῇ καί Θεῷ εὐπρόσδεκτον, ὡς ἱερεὺς κεκαθαρμένος τῇ ψυχῇ καί τῇ σαρκί...».

Παρακαλέσωμεν, λοιπόν ἀδελφοί μου, «τόν ἐν Παραδείσῳ τῆς τρυφῆς νῦν αὐλιζόμενον καί τήν ἄφραστον δόξαν τρανῶς θεώμενον «Νικόλαον τόν ἡγιασμένον, ἵνα ταῖς ἰκεσίαις αὐτοῦ σύν ταῖς πρεσβείαις τῆς ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καί Μητρός τοῦ Θεοῦ ἀξιωθῶμεν ἑορτάσαι ἐκκλησιαστικῶς, τούτέστιν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, καί οὐχί κοσμικῶς τούτέστιν ὑλοφρόνως τήν Μητρόπολιν τῶν ἑορτῶν, τήν Ἁγίαν τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Γένναν. Ἀμήν. Εὐλογημένα καί εἰρηνικά Χριστούγεννα».

Β' . Εἰς τόν ἐν Ἱερουσαλήμ Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου δι' Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἑσπέρας καί διά θείας Λειτουργίας τήν πρωΐαν, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Γέροντος Δραγουμάνου Ἀρχιμανδρίτου π. Μαθαίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Κλαυδίου, τοῦ π. Ἰωάννου, ἐκπροσώπου τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ρουμανίας καί τοῦ Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου, ἐν συμμετοχῇ πιστῶν ἐξ Ἱεροσολύμων καί προσκυνητῶν εὐλαβουμένων τόν Ἅγιον Νικόλαον.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν προσεφέρθη κέρασμα ὑπό τοῦ ἐτοιμάσαντος τήν ὅλην ἑορτήν καί πανήγυριν καί διατηροῦντος ἐν εὐπρεpeίᾳ τόν ὅλον Ἱερόν Ναόν Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου.
